

"ВЕЛИКІЙ ЕНЕРГЕТИЦІ" НА ЖИТОМИРЩИНІ СЬОГОДНІ П'ЯТДЕСЯТ!

Енергетична галузь Житомирщини має багату, сповнену визначними подіями історію, віхама якої були перші електрифіковані споруди, поява електричного транспорту, план ГО-ЕЛРО, сучільна електрифікація всіх населених пунктів області. Якраз із приходом сучасної електрифікації до кожного села та будинку в Житомирській області пов'язана наша розповідь про створення та основні віхи роботи обласного підприємства сільських електромереж, більш відомого під назвою "Сільенерго". Нинішньої осені виповнюється п'ятдесят років з часу створення "Сільенерго", а про перші роки становлення підприємства нам розповів усавлений ветеран, заслужений енергетик України, старийшина житомирських енергетиків Петро Михайлович Топачевський. Півстоліття тому, його, молодого інженера – енергетика направили на роботу з Черкащини на рідну Житомирщину.

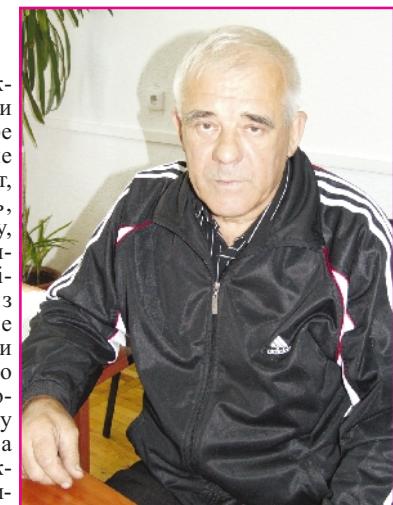
– До вересня 1959 року сільська енергетика Житомирщини була підпорядкована Вінницькій міжобласній конторі "Сільенерго", – розпочинає свою розповідь Петро Михайлович. Однак, завдання сучільної електрифікації сільської території, які були поставлені відповідними рішеннями ЦК Компартії України та урядом республіки, вимагали створення власного підприємства, якому додоручалось виконати надзвичайно складні, а з погляду сьогодення, навіть епохальні обсяги робіт. Відтак, у вересні 1959 –го у Житомирі створено власну, обласну контору "Сільенерго". Її директором призначили Василя Кириловича Коломійця, який прибув до нас із сусідньої Хмельниччини, а мені було доручено посаду головного інженера. Перші кроки житомирська контора розпочала з примищення, розташованого на території Житнього ринку, а основу нашого енергетичного господарства складала підстанція 35/10 кВ неподалік селища Троянів, збудована раніше силами і коштами міжколгоспної ради. У Троянів ми мали і дільницю – лабораторію, яка трохи згодом перетворилася у експ-

луатційно – виробничу дільницю. За кілька місяців, вже у 1960 році, міжколгоспрада передала нам підстанцію у Троянів і звідтіля, власне, ми і розпочали свою електрифікаційну ходу по всій території області. Не треба уявляти, що електрики на той час у селах взагалі не було, зовсім ні, бо станом на 1959 –й рік в області діяло 696 теплових електростанцій, достатньо поширеними тоді були малі гідроелектростанції, яких на річках Житомирщини було аж 59, однак аграрний сектор економіки, промисловість районів області вимагали якісно нових, потужніших шляхів та джерел надходження електроенергії. У 1961 –му році ми розпочали втілювати заходи нашого першого плану, який був розрахований до 1965 року. У кожному районі наших представниками, які займали таку собі скромну посаду техніка – електрика, створювалися дільниці з електрифікації. Першу, власно руч збудовану підстанцію 35/10 кВ, ми встановили у Брусліві, а електроенергія надходила до неї по лінії довжиною 44 кілометри з Фастова. Це були наші перші значні і, можна сказати, що і визначні об'єкти, якими було дано старт приходу "великої енергетики" на Житомирщину. Пам'ятай тих перших будівельників і монтажників енергоб'єктів у Брусліві, які були піонерами

складних завдань, були астрономічно величезними, а тому у справжньому "морі" енергетичного будівництва потрібно було гранично чітко орієнтуватися. Рідко коли енергетики у ті роки проживали у власних оселях, здебільшого їх робота була сучільною відрядженням, а керівництво управління на чолі з Петром Топачевським, мало не щодня вийшло на об'єкти у сільську глибинку. Петро Миколайович декілька разів у ході своєї розповіді підкреслював конструктивну роль обласної влади у питаннях сприяння електрифікації сільських районів Житомирщини. "Наши питання і наші завдання були в колі особливої уваги керівників об'єкту партії та облвиконкому", – говорить П.М. Топачевський. "Навряд чи змогли б ми реалізувати такі величезні обсяги робіт, якби не щоденна, плідна опіка наших об'єктів з боку керівників обласного та районного рівнів," – продовжує ветеран. Михайла Максимчука, Івана Нероденка, Василя Паренюка, Віктора Бойка, Петра Павленка та інших керівників владних та партійних органів енергетики знали не зі шпалт газет чи радіозведень новин, а з ними вони зустрічалися майже щодня на новобудовах сільської "великої енергетики". У полі, у приміщенні сільради, чи на подвір'ї сільської школи часто проходили наради – "летучки", у ході яких миттєво вирішували-

дує, як іноді доволі драматично і навіть трохи кумедно проходила та тодішня суцільна сільська електрифікація. Бували випадки, коли люди просто відмовлялися підводити до своїх осель електропостачання, мотивуючи це всілякими пересторогами та, здебільшого вигаданими, "небезпеками". Були випадки, коли до вирішення питання електрифікації у віддалених селах, треба було "підключити" високих урядових чи партійних чиновників. Так, наприклад, село Далета, що в Овруцькому районі, було під'єднане до енергосистеми Біло-руської РСР, оскільки складні природні умови (ліси та болота) унеможливили електрифікацію села з українського боку. Втім, у 1972 році, вже в черговий раз реорганізоване у обласне підприємство сільських електромереж, "Сільенерго", зразка 1959 –го року перетворилося та зросло до сучасного і надпотужного промислового підприємства Житомирщини, яке заклало підвальнину розвитку енергетики області на багато років у майбутнє. У 1978 році воно мало 1800 працівників, які пройшли на той час небувало суверену школу експлуатаційно – будівельної енергетики, яких випробували надзвичайної складності завдання та відповідальні ситуації. На думку П.М. Топачевського, саме той період приходу та становлення "великої енергетики" на Житомирщині зростав та випробував цілу плеяду чудових фахівців та організаторів енергетичного виробництва, яка і досьогодні пілдно та впевнено працює на багатьох відповідальних посадах енергетики об-

**ВЕТЕРАН НА МОТОРОЛЕРІ,
ЯК СИМВОЛ ПОРЯДКУ
І СТАБІЛЬНОСТІ МІСЬКОГО
ЖИТЯ**

Ми звикли, що люди на селі добре знають одне одного. Тут, як кажуть, все на виду, не заховашся ні з радістю, ні з бідою. Але щоб здобути відомість, або ж навіть популярність у місті, треба стати поважним чиновником, артистом

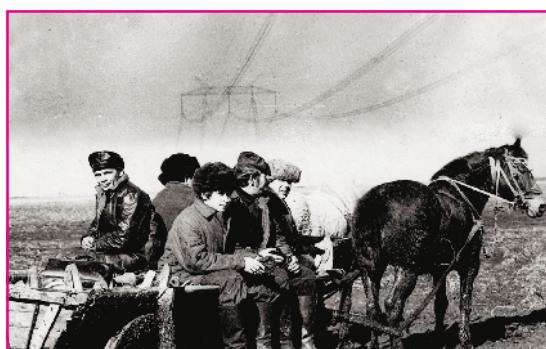
чи, наприклад, спортсменом. Жодного із вище наведених титулів і звань не має мешканець Коростеня Микола Григорович Тавлуй, але у місті багато хто добре знає чоловіка, який мало не кожного дня проїздить вулицями на моторолері. Офіційна посада Миколи Григоровича – електромонтер – ескізуальник, а якщо простіше, то опікун електромережами, прокладеними у землі. Жодні земляні, будівельні, рятувальні, а то й чисто побутові роботи на подвір'ї будинків, чи на території приватної будови не обходяться без присутності найвидомішого у Коростені мотоцикліста.

– Так виходить, що і влітку, і взимку мені найкраще діставатись до місця роботи на моторолері. Як такого, чітко визначеного і сталого робочого місця у мене немає – назначає Микола Тавлуй. З'являється там, де виникає потреба, тобто, де проходять різноманітні земляні роботи, розкопки, місця ліквідації аварій, надзвичайних ситуацій. Коростен – місто чимале за площею, тут кілька промислових районів, доволі масштабний сектор приватної будови. Мережа закладених у землю кабелів доволі розгалужена, можна сказати, химерна і щедра на всілякі несподіванки та сюрпризи.Хоча за час своєї роботи електромонтером, а я працюю у місті з 1991 року, вивчив не лише вулиці та провулки міста, а й всі собачі стежки. Разом з моторолером – моїм незмінним щоденним супутником, є пристрій – трасошукач і "правила", згідно яких мають діяти всі без винятку служби та працівники установ, які беруться за виконання будівельних, аварійних чи будь – яких інших земляних робіт. Звичайно і безперечно, що найкраще знати такі правила та вимоги при виконанні вище означеніх робіт мушу я, однак, ще одне мое завдання, яке перед собою ставлю завжди – аби подібні правила знали й інші працівники. Тут все просто, але принципово. Мені здається, що у Коростені добре знають мою наполегливість і суворість на робочому місці, а тому спречатиця чи просити мене знемхувати нехай найнепримітнішим правилом чи нормою – то зайвий клопіт і марна справа. Тим паче, що досвід засвідчує: жодного разу повнота і обов'язковість дотримання вписаних норм та порядку ні кому на шкоду не пішла. І навпаки, допущена безпеченість при виконанні ніби найпростішої роботи може привести і, як правило, приводити до значних неприємностей або й біди. Ось, до прикладу, взялися якось мешканці одного з багатоповерхових будинків у місті перенести звичайну лавку на подвір'ї. Здавалося б, що простіше: взяли лом, лопату і ... в результаті пошкодили кабель. На щастя, обійшлося без травм чи ще гірших наслідків. Варто відзначити, що в останні роки міська влада Коростеня налагодила доволі пристойний порядок у цьому відношенні, дозволи та узгодження мають струнку системність, а служби зв'язку, комуналники та енергетики діють абсолютно узгоджено. І, все ж таки, мій обов'язок – бути там, де розкопують, де ведуться роботи: простежити, попередити, нагадати. Вважаю, що зайвою пересторога та навіть елементарний інструментаж ще нікому не завадив. Та й люди, які мене знають, у більшості своїй переконані, що мої вимоги – не примха чи забаганка, а перевірена роками практика дотримання порядку.

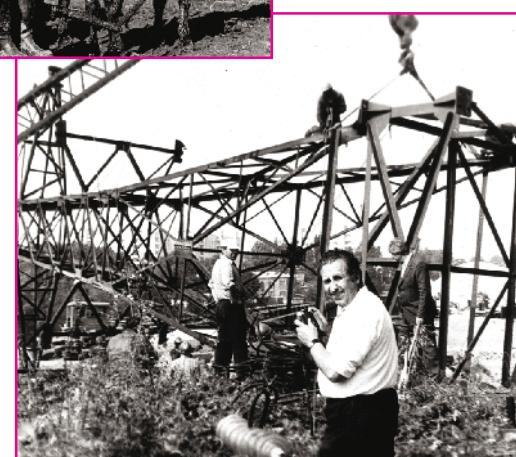
Звичайно, що у разомові з Миколою Григоровичем ми поцікавились, за яких обставин він став електромонтером – ескізуальником. Виявилося, що замолоду Микола Тавлуй служив у війську, побував у багатьох місцях і "точках", пройшов Афганістан. Після завершення служби у цілковитий "запас" йти не захотів і подався в енергетику. На вибір своєї нової професії, мабуть, вплинули знання та навички радіомеханіка – радиста, які він набув під час служби у війську, адже й досі Микола Григорович щонайперше на слух відчуває предмети, заховані на метрових глибинах під товщею ґрунту. Але найбільше у цьому, вже літньому чоловікові, якому за два місяці виповниться шістдесят, відчувається почуття обов'язку, вірність професії та розуміння своєї великої відповідальності на своїй ділянці роботи.

Мешканці Коростеня, працівники влади, комуналники, зв'язківці чи пожежні вже звикли до цього сивочолого чоловіка на моторолері, який вже давно став символом щоденного міського життя. Гарним символом порядку, впевненості і стабільності.

В.Першико

відділів. Середина 60 –х була піком і, мабуть, переломним періодом для становлення сучасної електроенергетики у сільських районах області. Якраз у цей період і утворилися більшість районів електромереж (РЕМ) Житомирщини, які і досьогодні є основними підрозділами вже сучасного і основного енергетичного підприємства області – ВАТ "ЕК" Житомирбленерго". Петро Михайлович Топачевський розповідає, як у ті часи на території Житомирщини було аж 59, одинак аграрний сектор економіки, промисловість районів області вимагали якісно нових, потужніших шляхів та джерел надходження електроенергії. У 1961 –му році ми розпочали втілювати заходи нашого першого плану, який був розрахований до 1965 року. У кожному районі наших представників, які займали таку собі скромну посаду техніка – електрика, створювалися дільниці з електрифікації. Першу, власно руч збудовану підстанцію 35/10 кВ, ми встановили у Брусліві, а електроенергія надходила до неї по лінії довжиною 44 кілометри з Фастова. Це були наші перші значні і, можна сказати, що і визначні об'єкти, якими було дано старт приходу "великої енергетики" на Житомирщину. Пам'ятай тих перших будівельників і монтажників енергоб'єктів у Брусліві, які були піонерами

ся сотні нагальних питань. Шоденник – довідник Петра Михайловича Топачевського, що вже давно заслугував на статус виняткової ваги музеюного експоната, може розповісти чи не про кожен день тієї звитяжної праці, яку енергетики 60 –х втілили в життя за якихось вісім – дев'ять років. Навесні 1970 року, якраз напередодні сторіччя з часу народження В.І.Леніна, сучасна електроенергетика прийшла у кожне село, до найвіддаленіших будинків та хуторів області. Петро Михайлович згадує

В.Радчук

НАДІЄМОСЬ ТА СПОДІВАЄМОСЬ, АЛЕ Й НА ВЛАСНІ СИЛИ ОПИРАЄМОСЬ

Згадалося, як під час попере-
дніх відвідин Малинського
РЕМ його директор Володимир
Кухтенко розповідав журналістам про те, що в очолюваному
ним колективом є чимало вільних
вакансій. Лише шоферів у штаті
РЕМ наприкінці 2007 року не ви-
стачало аж п'ятеро, а в інших
підрозділах також ряд посад ли-
шилися вакантними.

Сьогодні ситуація змінилася
доволі суттєво: всі вакансії тепер
заняті, кадрового голоду підприє-
мство не відчуває. На думку кер-
івництва РЕМ, ситуація поліпши-
лася завдяки підвищенню рівня
зарплати, а якщо зважити на стан
економіки у державі, то можна зро-
зуміти, що люди стали дорожити
стабільним місцем роботи, а не ква-
питися на випадкові, нехай і при-
стойні заробітки. Втім, криза сут-
тєво позначилася і на виробничих
показниках Малинського РЕМ: уп-
родовж 2009 року помітно змен-
шилися обсяги споживання електро-
енергії підприємствами району
та міста. Тим паче, що найбільши-
ми споживачами електроенергії тут
завжди були великі та потужні про-
мислові підприємства, які найбіль-
ше постраждали від наслідків еко-
номічного спаду в Україні. Навіть
той факт, що показники енергоспо-
живання у побуті сьогодні при-
найні не зменшуються, а, навпаки,
збільшуються, не впливу на
загальну статистику енергоспо-
живання у районі. Звісно, що знижен-
ня обсягів відпуску електроенергії
помітно впливає на всі інші показ-
ники економічної діяльності
підприємства, а тому важливими
факторами у щоденній роботі є дисципліна розрахунків у середо-
вищі споживачів, професіоналізм та
виучка кожного працівника РЕМ.
Варто відзначити, що у Малині
проблем з розрахунками за спожи-
ту електроенергію майже немає.
Якби не комуналники та деякі
бюджетні установи, то ситуацію
можна було б вважати відмінною.
Хоча ніхто не заперечує, що загаль-
лом працювати стало складніше,
доводиться сподіватися на
внутрішні резерви, на злагод-
женість дій усіх наших служб та
підрозділів. Персонал РЕМ мабуть
це чудово розуміє, бо кожен прац-
івник, з яким нам доводилося
спілкуватися, ділиться думками та
намірами на майбутнє. Зрозуміло,
що потреба в оновленні автотрак-
торної техніки РЕМ є очевидною,
але саме зрозуміло, що швид-
кого та кардинального оновлення
технічного арсеналу підприємства
нині здійснити не вдається. А тому
кожен на своєму місці робить все
можливе аби продовжити вік ро-
боти пристрій та механізмів. У селі
Пиріжки якраз працювала брига-
да мережної дільниці №1, тож ми
стали свідками вправної роботи
бурильно - кранової установки під
керівництвом ветерана підприєм-
ства Миколи Петровича Ширчен-

Володимир Кухтенко,
директор Малинського РЕМ

ка. Майстер бригади Володимир Ігнатенко розповів нам, що запо-
рукою успіху багатьох робіт його
колег є якраз професіоналізм во-
дія БКМ, який навіть у разі її по-
ломки, може і вміє усунути не-
справність у найкоротший час. А
що колектив бригади запросив нас
познайомитися із дбайливо, ніби по
домашньому доглянутим та облаш-
тованим автомобілем ГАЗ – 66.
Його господар, водій Володимир Бовсунівський, досконалів у нью-
мо вісі можливі функції, пристосу-
вавши кунту вантажівки до будь –
яких, навіть найнесприятливіших
природних умов. Здається, якби се-
ред підприємств ВАТ "ЕК"Жито-
миробленерго" було організовано
конкурс на найкраще обладнання
бригадний автомобіль, рівних Во-
лодимиру Олексійовичу Бовсуні-
вському знайти було б важко. І
навіть тридцятилітній вік автомо-
біля перевеною для утримання
його в належному технічному стані
не став. А ось головний інженер
Малинського РЕМ Валерій Несте-
рук зауважує, що деякі кабельні
електролінії у Малині вже на-
стільки застаріли, що без найшвид-
шої їх заміни просто не обйтись.
Хоча й тут, електромонтери, що їх
обслуговують, демонструють і
добре знання всіх схем, і ретельність
при виконанні ремонтів. Але магі-
стральний напрямок виходу зі складної ситуації в іншому – у будівництві нових електроліній. У
цьому році лише в районцентри сила-
ми РЕМ збудовано нових ліній з
ізольованим проводом довжиною
в три кілометри. Малинчани пере-
виконали планові показники по
заміні електроопор та проводів, а
необхідні обсяги робіт з розчистки
ліній електромереж від верховіття
дерев мають бути завершенні до
кінця жовтня. Таким чином і буде
закінчено підготовку до роботи в
осіннє – зимовий період. Зиму і пе-
ріод холодів тут готові прожити
впевнено та спокійно, а ось з на-
станням весни у енергетиків з'яв-
ляться нові плани і нові надії.

B. Срофес

НАЙПЕРШИМ КРИЗІ ПРОТИДІЄ ПРИВАТНИЙ СПОЖИВАЧ

Наша зустріч з директором Чер-
няхівського РЕМ Петром Ільниць-
ким розпочалася розмовою про си-
туацію у економіці району. Енерге-
тики, які ніхто інший, відчувають
справжній ритм господарського жит-
тя на півдівомчій території, а тому
Петро Євгенович доволі лаконічно,
але вичерпно розповів про те, що
кризові явища повною мірою торк-
нулися підприємств, установ та
організацій Черняхівського району.
Колись могутній переробний гігант,
комбінат хлібопродуктів, сьогодні
намагається ожити після кількох
"мертвих" сезонів. Чемпіоном з енер-
госпоживання упродовж кількох
років у Черняхівському районі є
приватна фірма "Нива Експо", яка
виробляє кондитерські вироби. Да-
леко не кращі часи у районі пережива-
ють каменедобувні і каменеоборонні
підприємства і лише приватний сект-
тор, ніби усупереч кризи, не лише не
зменшив обсяги енергоспоживання,
але й постійно їх нарощує. Лише не-
велика "пробуксовка" з в часною
проплатою за спожиту електроенергі-
єю на початку 2009 року стала озна-
кою того, що самопочуття більшості
сімей району дещо погіршилося.
Втім, вже навесні та влітку населен-
ня вправилося із дисципліною про-

плат і, наразі, з цим аспектом
роботи працівники РЕМ проблеми не відчу-
вають. Петро Ільницький при цьому зауважив, що побутовий споживач пер-
шим розпочав протидіяти кризі. Найпереконливі-
шою ознакою цього стала популярність електроопа-
лення будинків приватно-
го сектору. Споживачі ре-
ально вивчають умови переходу на електроопа-
лення, знайомляться та прораховують всі можли-
вості енергозбереження та економії. Як ніколи, зросла
увага до нових типів лічильного обладнання. У
свою чергу, працівники РЕМ також прорахову-
ють потужності енергоін-
фраструктури: можли-
вості трансформаторних підстанцій,
особливості ліній електропередач.
Своєрідною ілюстрацією розповіді
директора РЕМ стала робота брига-
ди мережної дільниці №2, яка під ке-
рівництвом досвідченою майстри Ва-
лентина Шлапака того дня якраз і
здійснювала приєдання до приват-
ної оселі згідно заяви споживачів ву-
лиці новоселів. Збільшення обсягів
споживання у приватних будівлях тут
стає можливим за рахунок заміни про-
воду типів А-25 та А -35 на більш
потужний А – 50, а також за умови
обов'язкового збільшення потуж-
ності трансформаторів на підстанціях.
Споживач фінансиє не лише ново-
встановлене обладнання у власно-
му будинку, а й бере участь у співінануванні модернізації елект-
ромереж. Тим самим забезпечується
не лише надійність енергопостачан-
ня, але й якість електроенергії, що
надходить до приватних осель.
Надійністю і сучасністю вражає чер-
няхівчан лінія електропередач обабіч

Петро Ільницький,
директор Черняхівського РЕМ

головної вулиці селища, оснащена
ізольованим проводом, стіким до дії
всіляких природних стихій. Тепер
черга наступної вулиці – Червоно-
армійської, яка також чекає на заміну
електропроводу.

Наше запитання щодо того,
якими є взаємостосунки мешканців
району з працівниками РЕМ, відповідь була короткою: "Жодних
проблем." І сам район, і районцент-
р, селище Черняхів, стали, по суті,
віддаленим передмістям Житомира,
а тому увага до роботи енергетиків
тут особлива. Але професія енерге-
тика, у свою чергу, тут також у по-
шані. А тому кожен, хто працює у РЕМ,
постійно вдосконалює свою
кваліфікацію, багато працівників
вчаться. У Черняхові є контролери
та електромонтери з вищою освітою.
Як кажуть, освіта, не зайва вантаж
на плечах, а ознака часу і впевненості,
що змія для старшого покоління
енергетиків буде достойною.

B. Срофес

ЗВ'ЯЗОК НА БУДЬ – ЯКИЙ «СМАК», АЛЕ З НАЙВІЩОЮ МІРКОЮ НАДІЙНОСТІ

Олександр Гуцало, начальник
служби засобів диспетчерського
і технологічного керування

Хтось із військових давно
визначив, що справжня боєз-
датність неможлива і навіть не-
мислима без надійного зв'язку. І
якщо порівняти ВАТ "ЕК"Жито-
миробленерго" із військовим
підрозділом (а таке порівняння
цілком слушнє і достойне роботи
енергетиків), то служба засобів
диспетчерського і технологічного
керування (ЗДТК) і є тим ви-
нятково потрібним підрозділом,
без якого в сучасній енергетиці
не ступиш і кроку.

Навіть побіжне ознайомлення із
переліком завдань служби говорить
про те, що важливішої ділянки роботи
в енергокомпанії годі й шукати.
На запитання, який вуз України готує
фахівців для підрозділу диспетчерсь-
кого і технологічного керування, начальник
служби Олександр Гуцало відповів, що ні вузів, ні факультетів,
прямо зорієтованих на підготовку

відповідних працівників, наразі
немає. Відтак персонал служби ЗДТК
формується в основному із фахівців
радіотехніки та радіоелектроніки.
Зрозуміло, що не одразу почatkівець
опанує всі секрети з фаху, але съо-
годні у штатному складі служби
ЗДТК, який нараховує 35 праців-
ників, почatkівців просто немає.
Служба має дві дільниці: Житомирсь-
ку та Коростенську з приблизно од-
наковим чисельним складом праці-
вників. Кожна з дільниць має у своє-
му складі групу за напрямами обслу-
говування того чи іншого виду зв'язку:
проводового, ВЧ – зв'язку, телемехані-
ки, радіозв'язку. Вони обслу-
говують устаткування системних ка-
налів ВЧ – зв'язку і телемеханіки,
розташованого на об'єктах енергопо-
стачальна компанії, устаткування
радіозв'язку, комутаторних установ-
ок усіх систем, автоматичних теле-
фонних станцій, лінійно – кабельних
споруджень, пристрій резервного
живлення та пристрій телевітаматики.
Для забезпечення надійності
зв'язку застосовуються і некомуто-
вані канали ВАТ "Укртелеком", які
ВАТ "ЕК"Житомиробленерго" вико-
ристовує на правах оренди. Зрозумі-
ло, що жодне виробництво не потре-
бує такої надійності та універсал-
ності у забезпеченні зв'язком, які
мають бути притаманні енергопоста-
чання. Так, наприклад, диспетчерсь-
кі зв'язок організовується не менш

B. Радчук

**ЕНЕРГЕТИК
ЖИТОМИРЩИНИ** 3

Першим і, мабуть, основним пунктом програми проведення Дня оперативного працівника була масштабна нарада, яку відкривав своїм виступом начальник центральної диспетчерської служби Микола Васильович Романенок. Він зазначив, що протягом останнього року ситуація із забезпеченням кадрового складу диспетчерів дещо поліпшилась, принаймі, вакантних посад диспетчерів відчутно поменшало. Однак, є порушення, які стають типовими: керівники ОДГ вкрай рідко реагують на висловлені (і записані) зауваження, а порушення дисципліни та трудового розпорядку у середовищі оперативного персоналу потроху перетворюється на звичні виробничі проступки, хоча раніше "оперативники" слугували взірцем для інших підрозділів Компанії якраз у відношенні взірцевої виробничої дисципліни. М.В.Романенок запропонував внести до протоколу наради пропозицію щодо запровадження у складі ЦДС посади заступника по роботі з персоналом. Ще одним проблемним місцем у роботі оперативного персоналу стала його достатньо невисока кваліфікація, а тому було запропоновано удосконалити систему перевідготовки та підвищення кваліфікації "оперативників" під час навчання у стінах навчального комбінату. Цю ж тему порушив у своєму виступі і директор з охорони праці Михайло Дробний. Він закликав, попереджував, просив, пропонував. Сам характер виступу Михайла Григоровича мав очевидну стурбованість і неабияку тривогу з приводу того, як іноді з фахівцями порушеннями, працюють деякі працівники з числа оперативного персоналу. Про раніше відповідальну роль диспетчера, як

ЗНАК ЯКОСТІ ВІДТЕПЕР ВСТАНОВЛЮВАТИМУТЬ ДЛЯ ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЇ

"Якщо прикладти душу та додати трохи грошей, то такий захід має бути до снаги кожному нашому РЕМ", - сказав, відкриваючи "День оперативного працівника", перший заступник технічного директора ВАТ "ЕК"Житомиробленерго" Юрій Анатолійович Левицький. Сам захід проходив на базі Романівського РЕМ, виробнича база якого та зразковий порядок у адмінкорпусі випромінювали 2 жовтня 2009 року чистоту, сучасність та служили прикладом того, як всеого за якихось кілька місяців можна добряче попрацювати і домогтися майже казкового вигляду.

турбот. А чим поясниту вперту нелюбов диспетчерів до архіваторів розмов? Практично у більшості випадків, коли виникає конфліктна ситуація, з'ясовується, що архіватор чомусь записів "не зберіг". До покращення дисципліни у взаємовідносинах керівників ОДГ з працівниками служби балансів закликала керівник служби Тамара Самчук. Вона наголосила, що зміни до схем електропостачання, що упроваджувались 2009 року, мають бути своєчасно внесені і враховані. Начальник служби нагляду за експлуатацією електромереж Ігор Олексійович Літвін загострив увагу присутніх у залі "оперативників" та головних інженерів РЕМ на тому, що основна причина відмов та частоти відключень обладнання – поширення технічних умов експлуатації. Там, де обладнання експлуатується за усіма технологічними ви-

можами, воно працює надійніше і довше. І.О.Літвін наголосив, що вже незабаром, з початку 2010 року, започатковується моніторинг показників якості електроенергії, у зв'язку з чим будуть змінюватися критерії в оцінці роботи енергетиків, і в першу чергу – диспетчерського та оперативного персоналу. Відтепер споживачеві треба буде не лише надійно та безперебійно постачати електроенергією, а й дотримуватися при цьому певних параметрів її якості.

Після завершення наради її учасники відвідали диспетчерську Романівського РЕМ, прослухали показову доповідь чергового диспетчера П.М.Марчука, а потім пропречили процес показового виводу в ремонт трансформатора на ПС 35/10 кВ "Дзержинськ" та дозволили почати ремонтної бригади служби підстанцій.

В.Першико

ЛІТНІЙ ВІДПОЧИНOK

Літній сезон – 2009 року завершився і можна сказати, що для працівників та ветеранів ВАТ "ЕК"Житомиробленерго", а також для членів їх родин він подарував цікавий, змістовний і цілком повноцінний відпочинок. Обидві бази – Очаків та Залізний Порт, приймали відпочиваючих працівників протягом всього літа. Загалом, у складі семи "заяздів" на базах відпочинку 1049 працівників ВАТ "ЕК"Житомиробленерго". Ще 73 працівни-

Компанії відпочинку на базі "Перлина", а 122 дітей енергетиків з усіх куточків Житомирщини відпочивали у дитячих спеціалізованих таборах "Лісовий Берег" та "Чемпіон". Загальна кількість дітей, які оздоровлювалися у здравницях за сприяння ВАТ "ЕК"Житомиробленерго", сягала 403 осіб., а загальне число оздоровлених та відпочивальників влітку нинішнього року від Компанії сягнуло 1244 осіб.

Інформація профкому ВАТ "ЕК"Житомиробленерго"

У серпні – вересні 2009 року до інформаційно – консультаційного центру ВАТ "ЕК"Житомиробленерго" надійшло 25 звернень громадян з питань електропостачання. Найтиповішими були звернення, що стосувалися:

1. Процедури нарахування пільг
2. Ненадходження рахунків.
3. Можливості встановлення електроопалення у квартирі.
4. Пошкодження електролічильника.
5. Правомірності оплати споживачем послуг на приєднання електроустановок
6. Постачання електроенергії з порушенням вимог нормативних документів та відсутності електропостачання.
7. Позаоблікове використання електроенергії (крадіжки)

Звернення надходили:

- в ході особистого прийому	– 4 шт;
- телефоном	– 6 шт;
- електронною поштою	– 3 шт;
- телефоном довіри	– 12 шт;

Тяжка недуга забрала від нас колегу і товариша, талановитого керівника, справжнього професіонала і чудову людину. Пішов із життя Данило Петрович Морозенок. Життя його обірвалося на злеті, у який він вирушив п'ятдесят шість років тому, обравши долю сумлінного працівника, пов'язавши всю свою біографію з енергетикою. Восьмирічна школа, Мироціцький технікум, Слов'янський міжнародний інститут бізнесу та права, Харківська Національна академія міського господарства – такими були стапи його сходження до висот професіоналізму, досконалості, компетентності у багатьох питаннях виробничого життя складної галузі. А життєвими університетами Данила Петровича були трудові колективи Житомирської межколоні № 6, де він працював понад два десятиліття, а з 1996 року рідною оселю для нього став колектив ВАТ "ЕК"Житомиробленерго". Тут він пройшов славний і нелегкий шлях начальника ремонту цеху, керівника ремонту – будівельного підрозділу, директора з питань капітального будівництва та перспективного розвитку, заступника виконавчого директора Компанії. У середовищі кількотисячного колективу її працівників Данило Петрович користувався безперечним авторитетом і повагою, які здобув своєю працелюбністю, чуйністю, толерантністю і людяністю. За досягнуті успіхи та здобутки у роботі він неодноразово відзначався нагородами та заохоченнями, а у 2006 – му році йому було присвоєно почесне звання "Заслужений енергетик України". Свою відданість обраному життєвому кredo він передав сину Андрію.

Світлу пам'ять про нашого дорогого і шанованого товариша – Данила Петровича Морозенка ми збережемо надовго. Сумуємо і переживаємо смерть нашого колеги, висловлюємо співчуття рідним і сім'ї покійного.